

روزمن، روزتو

این شماره از مجله در ماه

آبان به دست شما می‌رسد. سیزدهم آبان، روز «دانش‌آموز» است؛ روز همه دانش‌آموزان، از پایه اول دبستان تا پایه دوازدهم متوسطه (۲). درست ۶ ماه دیگر، یعنی دوازدهم اردیبهشت، روز «معلم» است؛ روز همه معلمان، معلمان دبستان، معلمان دوره متوسطه، استادان دانشگاه و خلاصه همه کسانی که معلم هستند و به دیگران چیزی یاد می‌دهند.

روز ۱۲م اردیبهشت که می‌شود، من حس غریبی دارم. از اینکه معلم هستم، به خود می‌بالم و از اینکه این همه «دختر» دارم، کیف می‌کنم. خیلی از آن‌ها الان دیگر خودشان معلم شده‌اند. بعضی از آن‌ها دیگر «دوست» من هستند و کلی با هم حرف‌های مشترک داریم که در هر دیدار، ردوبدل کنیم. ولی روز «معلم» که می‌شود، از همه‌شان انتظار دارم. من به همان نقش معلمی می‌روم و دوست دارم آن‌ها هم در نقش «دانش‌آموزی» قرار گیرند، نه در نقش «دوست» یا «آشنا». آخر این روز، روز من است. اکنون که دارم این سطرها را می‌نویسم و به این حس خودم اعتراف می‌کنم، به این فکر می‌کردم که اگر من در روز ۱۲م اردیبهشت انتظار «تبریک» و «گل» و «کارت» دارم، پس چرا روز سیزدهم آبان به دانش‌آموزانم گل و کارت نمی‌دهم و چرا به همه آن‌ها تبریک نمی‌گوییم؟ به همه آن‌هایی که خوب بودندشان موجب شده است، من سال‌ها معلم بمانم و معلمی کنم و به معلم بودنم افتخار کنم.

روزتان مبارک دانش‌آموزهای عزیز من

سردبیر

